

«ОСЬ І ВЕЧІР. ВІВЦІ БІЛЯ БРОДУ...»

Вівчарство у нашому районі ніколи не було провідною галуззю тваринництва. Та роки 10-15 тому у багатьох господарствах було по сотні-другій вівців, а по району їх рахунок вівся на тисячі. Ця галузь у нашому регіоні була збитковою, але коли верхи «просили», то у колгоспах дружно відповідали: «Єсть!»

Зрозуміло, що збитковість не могла не позначитись на кількості поголів'я овець і з кожним десятиріччям їх ставало все менше. І хоча наші колгоспи не були основними постачальниками вовни, все ж і вони не залишалися осторонь важливої державної справи. Пригадую, як у дитинстві разом зі своїми ровесниками допомагав дорослим стригти овець. Звісно, тоді я не задумувався над проблемою вівчарства. Нині ж доводиться із гіркою констатувати, що в агроформуваннях району нараховується всього сто

овець. Причому ця цифра упродовж останніх кількох років то збільшувалася на десяток-півтора, то зменшувалася на таку ж кількість голів. На цю пору чемпіоном із вівчарства можна вважати СВК ім.Шевченка, де доглядають 46 овець, у СВК «Промінь» - 31, у СК «Переможець» - 12, у СК «Хлібороб» - 8...

Зважаючи на таку арифметику, мабуть, доцільно вести мову не стільки про бодай мінімальний розвиток вівчарства, скільки про господарську екзотику деяких керівників господарств. Утім, це краще, ніж нічого. Бо не вина керівників агроформувань, що ця галузь

загнала у глухий кут бездарна агрополітика деяких «світил». Колись Чернігівська та Харківська фабрики первинної обробки вовни встановлювали мінімальні квоти на поставку цієї продукції, а мізер везти за сотні кілометрів було економічно не вигідно. До того ж Державної підтримки галузь не має. Це і призвело вівчарство до кризового стану.

А ось у приватних господарствах деякі хазяї второпали, що виводити вівців чи кіз вигідно і навіть корисно. Не дивно, що є такі приватні чабани, у котрих поголів'я перевищує здобутки агроформувань. Невеличка отара забезпечить сім'ю добротними овечими кожухами, лежаками і ковдрами із вовни, а молоко кіз і сир не тільки смачні, а й мають цілющі властивості. До того ж відомий рецепт лікування туберкульозу: півлітра-літр червоного вина плюс баранина щоденно - ось і всі ліки для швидкого і повного видужання. Відомо, що вівці і кози ніколи не хворіють на туберкульоз. Головне тут, як кажуть, не перебрати із вином. Тому відродження вівчарства і боротьбу із туберкульозом можна розглядати в одній площині.

Напередодні Нового року Мінагрополітики прийняв «Програму розвитку галузі вівчарства і козівництва на 2003-2010 роки». Зрештою, сам по собі цей документ, може, особливого значення і не має, бо чого у нас тільки не приймали і не затверджували, щоб потім успішно завалити. Щоправда, є надія, що цього разу обіцяне стане реальністю. Принаймні, творці програми запевняють, що належний підхід до справи збільшить рентабельність галузі на 30-40 відсотків. До того, очевидно, вітчизняна легка промисловість не шукатиме вовну за морями-океанами, закуплятиме сировину місцевого виробництва. Як кажуть, дай, Боже, щоб нас не назвали баранами у рік Кози. Тоді, може, наші земляки залюбки випасатимуть отари на рідних теренах, а не шукатимуть заробітку на полях далекої Італії чи в інших забутих місцевостях. До речі, у деяких керівників агроформувань району є власні програми відродження вівчарства. Поки що вони у стадії розробки. Тож не будемо випереджати події, а поговоримо про це пізніше.

Віталій ТАРАСЮК.